

Suzanne Vermeer

Lawinegevaar

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Het lichaam bungelde aan een haak in het plafond. Twee voeten in afgetrapte sportschoenen maakten nog wat laatste stuipbewegingen toen het laatste restje leven het lichaam verliet. Een dik, stevig touw had het strottenhoofd en de nekwerfel gebroken en zich diep in het vlees geboord. De mond van het slachtoffer stond open in een laatste schreeuw naar lucht. De paarse en gezwollen tong stak een stukje naar buiten. Uitpuilende ogen keken leeg de kamer in. Voor spijt was het nu te laat. Van dichtbij kon je de gesprongen bloedvaatjes in het oogwit goed zien.

Onder het lichaam lag een houten stoel op zijn kant op het groezelige tapijt. Op de salontafel lag een handgeschreven afscheidsbrief. Het was schemerig in de kamer, de gordijnen waren dicht. Een doordringende geur vulde de ruimte. Een deur kraakte bij het open- en dichtgaan. Een gehandschoende hand veegde voor de zekerheid de deurklinken zorgvuldig schoon. Toen werd de deur definitief gesloten. Het dode lichaam was alleen.

Deel I
Amsterdam,
november/december 2016

Chantal Donkers zat voor de spiegel in haar kleedkamer en bekeek zichzelf nog eens goed. De visagist had weer goed werk verricht. Net toen ze een slok water wilde nemen, werd er op haar deur geklopt.

‘Chantal, ben je zover?’ klonk de stem van Emily.

‘Ik kom eraan!’

Haar favoriete redacteur stond keurig op haar te wachten toen ze haar kleedkamer verliet. ‘Nerveus?’

Droge strot, misselijk, buikpijn. Bloednerveus.

‘Gezonde spanning,’ antwoordde Chantal met zelfverzekerde stem. ‘Hetzelfde gevoel dat ik heb voordat ik de rechtbank in ga.’

Emily knikte begrijpend.

‘Is Gerard er al?’ Chantal doelde op Gerard Soutenburgh, haar beroemde – of beruchte, al naargelang aan wie je het vroeg – collega-strapleider die vandaag samen met haar zou deelnemen aan de uitzending van *Wake Up Call*. Ze moest er nog steeds aan wennen dat zij, Chantal Donkers, het onbeduidende advocaatje uit Brabant, tegenwoordig in één adem werd ge-

noemd met Gerard Soutenburgh. Ze was nu, net als hij, ‘een van de groten’.

‘Nog niet gezien. Ivo begeleidt hem. Maarten ijsbeert al een halfuur over de redactie en lijkt helemaal in zijn nopjes. Hij mompelde iets wat leek op “spectaculair”.’

‘Die relnicht vindt al gauw iets “spectaculair”. Oeps, zei ik dat hardop?’

Emily lachte. ‘Hij is ook niet mijn favoriete collega,’ fluisterde ze. ‘Maar dat heb ik ook niet gezegd,’ voegde ze er snel aan toe.

Chantal gaf haar een knipoog.

Ze waren bij de studio aangekomen en Emily hield de deur voor haar open. ‘Succes, en er staat water naast je stoel.’

‘Je bent een engel.’

‘Weet ik toch.’

Chantal stapte naar binnen en zwaaide flauwtjes naar Maarten Tetteroo, die al op zijn plek zat. Ze nam plaats in haar stoel en sloeg haar benen over elkaar. De randen van haar lange zwarte laarzen schuurden tegen de bovenkant van haar kuit. Haar kokerrok schoof wat omhoog en onthulde meer knie dan de bedoeling was. Ze trok de stof naar beneden. Ze was blij dat ze vanochtend had gekozen voor een luchtig wit mouwloos blouseje – het was bloedheet

onder de felle studiolampen. Met een vluchtig gebaar gooide ze haar lange blonde haren over haar rechterschouder. Ze was er klaar voor. Twee mannen van de crew liepen op de stoel af die klaarstond voor Gerard Soutenburgh en tilden hem uit het decor.

‘Wat is hier aan de hand?’ vroeg ze verbaasd. ‘Maarten?’

‘Dat merk je zo wel. Een kleine verrassing.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Wacht nou maar rustig af. Ideetje van de nieuwe eindredacteur. Nieuwe koers en zo.’ Tetteroo lachte zijn gebleekte tanden bloot en depte het zweet van zijn voorhoofd. ‘Sandra!’ brulde hij. ‘Werk mijn voorhoofd bij!’

De visagiste kwam aansnellen met een kwast en een poederdoos. Chantal wachtte tot ze klaar was voordat ze de confrontatie met Tetteroo zocht. ‘Ik hou niet van verrassingen. Of je vertelt me wat dit allemaal te betekenen heeft, of ik stap nu op.’

‘Improviseren, Chantal. Dat zul je in de rechtbank ook weleens moeten doen.’

‘Niet als ik niet eens weet waar het over gaat. Je gaat me hier niet voor het blok zetten, Maarten.’

‘Nah, wat denk je slecht over me.’

‘Als er inhoudelijke wijzigingen zijn, dan wil ik dat weten. Dit is een liveprogramma. Laatste kans en anders ga ik er echt vandoor.’

Chantal kwam al overeind, maar op datzelfde moment rende iemand van de crew naar haar toe en duwde haar terug in haar stoel. ‘Vijftien seconden,’ siste hij haar toe terwijl hij gauw uit beeld verdween.

De laatste seconden tot uitzending werden hardop weggeteld door de regisseur en de openingstune werd ingestart. Chantal trok vliegensvlug haar rok recht en toverde geforceerd een brede lach op haar gezicht. Na de uitzending zou ze Tetteroo alle hoeken van de kamer laten zien, maar niet nu. Nu moest ze professioneel zijn. Maar ze had een naar voor gevoel. Tetteroo keek intussen strak in de camera. Chantal wist zeker dat zijn spierwitte gebit pijn deed aan de ogen van de kijkers.

‘Goedemorgen lieve kijkers, welkom bij *Wake Up Call*. Ik raad u aan om er eens even goed voor te gaan zitten, want het wordt een spectaculaire uitzending.’ Hij lachte vilein naar de camera. ‘Naast mij aan tafel zit meester Chantal Donkers, de advocate die met haar slimme babbel bokser Ali Aslan wist vrij te pleiten van de moord op zijn vrouw. Sindsdien is ze niet

meer weg te slaan uit de media, nietwaar?’

De camera’s zwenkten naar Chantal. ‘Één-nul voor u, meneer Tetteroo.’

‘We zijn, zoals altijd, vereerd met uw aanwezigheid. Uw schema moet wel overvol zijn. Hebt u sowieso nog wel voldoende tijd voor uw cliënten, tussen alle tv-optredens en interviews door?’

‘Ik heb het absoluut drukker gekregen sinds het winnen van de zaak-Aslan, maar mijn cliënten gaan altijd voor.’

‘Maar al die publiciteit streelt uw ego toch wel?’

Waar gaat dit heen? Wat wil hij? ‘Ik geef het toe, ik heb er altijd stiekem van gedroomd om een eigen pagina op Mokkels.nl te hebben. Grapje,’ voegde ze er vlug aan toe, toen Tetteroo er serieus op wilde ingaan. ‘Het is nooit mijn wens geweest om een bekende Nederlander te worden; als dat zo was dan had ik wel voor een baan als presentator gekozen. Maar we hebben vast wel belangrijkere zaken te bespreken dan mijn persoontje,’ probeerde ze het gesprek van zichzelf af te leiden.

‘Dus u hebt nog voldoende tijd voor uw cliënten?’ greep Tetteroo terug naar zijn eerdere vraag.